

κι' ἐπάνω πλέουν δόρατα κι' ἀσπίδες τῶν Περσῶν,
καὶ μ' ἐστερμένους παλαιστὰς ὀρχοῦνται οἱ Αἰσχύλοι
μὲ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας τῶν. μὲ ἄσμα εἰς τὰ χεῖλη,
κι' ἐξ ἱερῶν πηδοῦν δασῶν αἱ Πιερίδες Μοῦσαι,
γελῶσαι, χρυσοπλόκαμοι καὶ στεφανηφοροῦσαι,
καὶ μὲ Σειρήνων μουσικὴν μαγεύουν τὸν ἀέρα
καὶ πρὸς ἐκείνην ἀπαντᾷ τοῦ κλέφτου ἢ φλογέρα.

Ἐνώπιόν μου, πρόγονοι τρισένδεξοι, φανήτε...
ποσῶς δὲν μὲ τρομάζετε, οὐδὲ μὲ συγκινεῖτε.
Καθόλου δὲν μ' ἐνθουσιᾷ τῶν τουφεκιῶν ὁ κτύπος
καὶ τῶν σπαθῶν τὸ τρίξιμο κι' ὁ χρεμετίζων ἵππος,
οὐδὲ κλεινοῦ πυρπολητοῦ τὸ σκάφος κι' ὁ θαυλός,
οὐδὲ τὸ κοκορέτοι σας καὶ ὁ θρηγῶν αὐλός.

Ἐγὼ δὲν καίω λίθανον ὅστιν μνήμην τῶν προγόνων,
ὅ' ἐμὲ ἀρέσ' ἢ κλεφτουριὰ τῶν νεωτέρων χρόνων,
ποῦ πατριώτας ἀληθεῖς μορφώνει καὶ σωτήρας
καὶ κλέβει τοὺς Κυζικηνούς καὶ Ἀττικοὺς στατήρας.

Αὐτὴ δὲν ἔχει ὅπως σεις τσαπράζια καὶ μηλιόνια,
αὐτὴ δὲν στήνει κλέφτικο εἰς τὰ βουναὶ λημέρι,
καθβάλα πάει ὅστιν Αὐλή, καθβάλα ὅστα σαλόνια,
καθβάλα κλέβει τὰ πουγγιὰ ἡμέρα μεσημέρι.

Μόνον αὐτὴν τὴν κλεφτουριὰ θαυμάζω καθ' ἐκάστην
κι' ὕμνω τοὺς τόσους ἄθλους τῆς μὲ ἔλην μου τὴν ζέσιν,
καὶ πάντοτε γονυπετὴς παρακαλῶ τὸν Πλάστην
ὅστους κλέφταις τοὺς σημερινούς μικρὰν νὰ λάβω θέσιν.

Ἴδοὺ ἢ μόνη ἀληθὴς τοῦ ἔθνους κλεφτουριὰ,
κι' ὄχι Κολοκοτρώνηδες καὶ ὄχι Καραῖσκοι...
γι' αὐτοὺς ἢ δόξα κι' ἢ τιμὴ, γι' αὐτοὺς καὶ τὰ φλουριὰ,
κι' εἰς τούτους μόνον ἐμπνευσὶν ὁ ποιητὴς εὐρίσκει.

Ὅστους ἀπογόνους σκύψετε, πατέρες φουκαράδες...
περνάτε σεις μὲ τάρματα κι' ἐμεῖς μὲ τοὺς παράδες.
Γιὰ σὰς ταγάρι καὶ φλασκι, γιὰ μ' αὐὰς πουγγιὰ καὶ κάσσαις,
γιὰ σὰς ἢ βρούβαις μοναχά, γιὰ μ' αὐὰς θρεμμένας φάσαις.
Περνάτε ὅσο θέλετε... ὁ Φασουλῆς γελᾷ,
κι' ἔλατε τὰ τουφέκια σας νὰ κάνετε ψιλὰ.

Ἐμπρός!... περνάτε, ἀετοὶ κι' ἀδέξιατα ξεφτερίρα...
ἐγὼ εἰς τὰς θυσίας σας πεντάρα δὲν χρωστῶ...
καὶ ἂν μὲ φασκελώσετε καὶ μὲ τὰ θρό σας χέρια
τὰ φάσκελά σας δέχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Βογγοῦν ξηραὶ καὶ θάλασσαί κι' ὁ οὐρανὸς βροντᾷ,
κι' ἐγὼ εἰς τὰ Χαυτεῖα μας πηγαίνω νὰ τὸ στρώσω...
Ὅρεβουάρ, ὦ πρόγονοι, μὴν ἔρχεσθε κοντά,
γιατὶ ἢ μπόρει κανένα σας τζαπράζι νὰ σουφρώσω.

Βλέπω ψυχρὸς κι' ἀτάραχος τὸ κάθε σας μνημεῖον...
ἴπισω οἱ κλέφταις τοῦ βουνοῦ κι' ἔμπρὸς οἱ τῶν Ταμείων.
Μ' ὄσα κι' ἂν γράφουν διὰ σὰς πτωχοὶ καλαμαράδες
εἰς τὰς τριόδους σύρεσθε γυμνοὶ καὶ ψωμοζῆται...
γιοῦχα τὰ ληανοτούφεκα καὶ ζήτω οἱ παράδες,
ὀπίσω οἱ ἀγωνισταὶ κι' ἔμπρὸς οἱ Τραπεζίται.

Βαρέθηκα τῆς δόξαις σας καὶ τὰ ὀνόματά σας,
ὅστα μάτια μὴ μὲ βλέπετε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
γυρίσετε ὅστους τάφους σας μὲ ἔλα τάρματά σας
κι' ἄς εἶναι πάντα ἔλαφρον τὸ ἄγιόν σας χῶμα.

Ἄκούω ἐμβατήρια κι' αἰσθάνομαι ναυτίαν
κι' ἐπιθυμῶ τοὺς ρήτορας νὰ τοὺς ἐμβαγλαρώσω...
πηγαίνετε, παρακαλῶ, ὅστου τάφου τὴν σκοτίαν
κι' ἀφήσετε με ἢ συχο ὅστον ἢ λιγο νὰ τὸ στρώσω.
Μὴν πλησιάζη πρὸς ἐμὲ πολέμαρχος κανεὶς...
ἐγὼ τῆς Μπόρσας ἐξυμνῶ τοὺς κλεφτομογενεῖς.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγωνισταὶ γενναῖοι,
διαλυθῆτε εἰς καπνόν, πετάξετε ὅστα ὕψη,
κι' ἐνόσω εἰς ἀπόγονος θὰ ζῆ καὶ θ' ἀναπνέη
σὰς βεβαιῶ ἢ κλεφτουριὰ ποτὲ πῶς δὲν θὰ λείψη.

Πηγαίνετε κι' ἀπηύδησα μαζί σας νὰ μιλῶ,
ὅταν δ' ὁ ἄλλος Μάρτιος ἐλθῆ μὲ τὸ καλὸ
μὲ τὰ χρυσὰ τσαπράζια σας καὶ τὰ λοιπὰ στολίδια
ἔλατε πάλι γύρω μου νὰ σὰς εἰπῶ τὰ ἴδια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Νέον Κουρεῖον ὁ «Ρωμηός» τῶν ἀδελφῶν Μπεράτη
κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ δρόμου τῆς Βουλῆς...
καθ' ἔλα περιποίησης κι' Ἀγάδικο ραχάτι,
εἰς τοῦτο δὲ κουρεῖται συχνὰ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ἐφ' ὃ ἐνθέρμως συνιστῶ τὸ τοῦ Ρωμηοῦ κουρεῖον
ὅστας καλαισθητοὺς κεφαλὰς τῶν εὐγενῶν κυρίων.

Ἐκείνοι, ποιήματα τοῦ Λάντς τοῦ ἀκαμάτου,
ποῦ εἰς τὰς Μούσας ρίχνεται μὲ ἔλα τὰ σωστά του
κι' εἶναι σπαθάτος ποιητὴς μὲ πένα καὶ μὲ πάλαι...
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδονται καὶ τοῦτα ὅπως τᾶλλα
μὲ ρεμβασμούς, μὲ ὄνειρα, μὲ φλόγα καὶ μὲ πόνον,
τοῦ δὲ βιβλίου ἢ τιμὴ δραχμὴ καὶ μία μόνον.

Ὁ Ρωμηός γνωστὸν σὺς κάνω — πῶς ὅστὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἰεραλογοῦτον Βυθῆ, — δὲν ὅστὸ λάδι τρεῖς ὅστὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα διχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.